

Hồi 12

Ngọc Lan Tiểu Thư

Q

uân Đạt trở mình, điều đầu tiên chàng nhận ra là tấm rèm lụa màu vàng nhạt.

Quân Đạt ngồi bật dậy, nhưng thần trí vẫn còn mụ mẫm và cảm thấy khát nước vô cùng.

Quân Đạt buột miệng nói:

- Có ai ở đây không?

Chàng vén rèm che.

Đối mặt với Quân Đạt là khuôn mặt của một thiếu nữ có nhan sắc diễm trần. Đó là một khuôn mặt thanh tú như thánh nữ, đôi mắt của nàng như hai vì tinh tú vừa sáng trong và hai cánh môi chẳng khác gì nụ hoa hàm tiếu tươi ngập tràn sự sống.

Nàng cất tiếng thật ôn nhu từ tốn:

- Công tử đã tỉnh rồi à?

Quân Đạt nhìn nàng khẽ nói:

- Tiểu thư, tại hạ đang ở đâu?

- Công tử đang ở Đào Hoa Viên.

- Đào Hoa Viên. Tiểu thư đã cứu tại hạ?

- Thị nữ Mẫn Mẫn gặp công tử bất tỉnh trước cửa Đào Hoa Viên nên đã đưa công tử vào trong hoa viên.

- Tiểu thư đã cứu tại hạ.

- Nhất thời Ngọc Lan chỉ mới dụng thuật kim châm khống chế độc công Cương Thi Đại Pháp không cho độc công đó thâm nhập vào thần thức của công tử nhưng chưa trục ra ngoài được.

Quân Đạt cau mày. Chàng nhìn Ngọc Lan chằm chằm bởi vì sự ngạc nhiên. Quân Đạt không ngạc nhiên sao được khi Ngọc Lan lại biết chàng trúng độc công Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi mà chỉ cần bắt mạch mà thôi.

Ngọc Lan ôn nhu nói tiếp:

- Trong giang hồ ngoài Phong Tình Cổ Thi ra thì không ai luyện thành Cương Thi Đại Pháp. Nếu như công tử không được Ngọc Lan ức chế độc công Cương Thi Đại Pháp thì chẳng bao lâu sẽ bị cuồng tâm, loạn trí mà tẩu hỏa nhập ma, chịu sự sai khiến của Phong Tình Cổ Thi.

- Tại hạ may mắn mới gặp được tiểu thư, ơn này nguyện ghi lòng tạc dạ.

Ngọc Lan lắc đầu, mỉm cười:

- Công tử đừng bận tâm gì chuyện ân nghĩa. Thấy người bị nạn Ngọc Lan phải cứu thôi. Nhưng nhất thời độc công Cương Thi Đại Pháp cũng chưa trục ra khỏi kim mạch của công tử.

Nàng thở dài, nói tiếp:

- Thuật kim châm của Ngọc Lan chỉ ức chế không cho độc công lan tỏa mà phá hủy thần thức của công tử, còn muốn trục được độc công Cương Thi Đại Pháp thì phải nhờ đến Bát Thiên Vương.

Ngọc Lan lưỡng lự.

Quân Đạt hỏi:

- Bát Thiên Vương sẽ không giải độc cho tại hạ?

- Bát Thiên Vương tính khí rất thất thường, Ngọc Lan ngại người sẽ không chịu giải độc cho công tử mà thôi.

- Thế ngoài Bát Thiên Vương ra không ai có thể giải được Cương Thi Đại Pháp của Phong Tình Cổ Thi sao?

- Theo Ngọc Lan biết thì ngoài Bát Thiên Vương ra chẳng có ai giải độc thần kỳ hơn.

- Lão Phong Tình Cổ Thi chắc phải có giải được.

- Công tử định tìm Phong Tình Cổ Thi.

Quân Đạt gật đầu.

Ngọc Lan nói:

- Công tử không nên tìm Phong Tình Cổ Thi.

- Tại sao tại hạ lại không tìm lão ma đó?

- Phong Tình Cổ Thi một khi đã được đọc công Cương Thi Đại Pháp tất chỉ muốn thu thập chân ngưng của công tử để võ công của lão càng tăng tiến hơn mà thôi. Lão không ngại gì giải độc công cho công tử đâu.

- Tại hạ phải làm sao đây?

- Công tử chỉ có cách nhờ Bát Thiên Vương mà thôi. Còn lúc này, công tử không nên dụng đến võ công, bởi độc công vẫn còn tiềm ẩn trong kinh mạch của công tử.

- Tại hạ trở thành kẻ vô dụng rồi sao?

- Công tử đừng nghĩ như vậy. Chỉ cần Bát Thiên Vương chịu giúp đỡ thì độc công của lão ma Phong Tình Cổ Thi sẽ được trục ra ngoài thôi.

- Tiểu thư đã nói Bát Thiên Vương không chịu giúp tại hạ kia mà.

- Ngọc Lan chỉ nói cá tính của Bát Thiên Vương thất thường thôi.

Ngọc Lan suy nghĩ một lúc rồi nói:

- Ngọc Lan có thể giúp cho công tử.

- Tại hạ không dám làm phiền thêm tiểu thư.

Nàng mỉm cười lắc đầu:

- Công tử đừng khách sáo. À, Ngọc Lan giúp công tử đến gặp một người, mà người đó có thể khuyến dụ được Bát Thiên Vương giải độc cho công tử.

- Người đó là ai?

- Một vị bằng hữu của Ngọc Lan. Y tên là Vũ Văn Tiểu Vĩ.

Đôi mày của Quân Đạt cau hấn lại:

- Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Công tử biết Vũ Văn Tiểu Vĩ.

- Tại hạ đang đi tìm Vũ Văn công tử.

Quân Đạt sực nhớ đến ngọn tiểu huỳnh kỳ, vô tình chàng thọc tay vào ngực áo.

Ngọc Lan nhìn chàng:

- Công tử tìm lá tiểu huỳnh kỳ?

Quân Đạt gật đầu:

- Vàng, ngọn tiểu kỳ đó rất quan trọng với tại hạ.

- Theo như Ngọc Lan biết, ngọn tiểu huỳnh kỳ thuộc về Ma Thần Cát Giã mà, sao nó lại ở trong tay công tử?

- Tại hạ đã đoạt tiểu huỳnh kỳ từ tay Ma Thần Cát Giã.

Đôi mày vòng nguyệt của Ngọc Lan nheo lại. Gương mặt thanh tú của nàng thoáng hiện những nét bất nhẫn.

Nàng hỏi Quân Đạt:

- Sao công tử lại đoạt báu vật của người khác? Đoạt ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, công tử có ý luyện công Chỉ Điện Di Sơn của Thất Kỳ Ngọc Long?

Quân Đạt thở dài:

- Sứ mạng của tại hạ là phải hợp nhất thất kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

Ngọc Lan khẽ thở dài một tiếng:

- Công tử cũng như bao nhiêu kẻ ngoài giang hồ.

Ngọc Lan nói xong bước lại bàn trang điểm. Nàng rút ngọn tiểu huỳnh kỳ mang đến trao tận tay cho Quân Đạt:

Trong lúc dụng thuật kim châm, Ngọc Lan phát hiện ra ngọn tiểu huỳnh kỳ trong người của công tử. Giờ Ngọc Lan trao lại cho công tử.

Quân Đạt bồn chồn bởi lời nói của nàng không mấy thiện cảm như lúc ban đầu. Chàng ôn nhu hỏi Ngọc Lan:

- Tiểu thư có cần ngọn tiểu huỳnh kỳ này không?

Ngọc Lan nheo mày nhìn Quân Đạt:

- Công tử hỏi Ngọc Lan câu đó có ý gì?

- Nếu tiểu thư cần, tại hạ xin tặng cho tiểu thư gọi là đền ơn cứu mạng.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Ngọc Lan không cần đâu. Sứ mạng của công tử là hợp nhất thất kỳ. Ngọc Lan chỉ e công tử giữ ngọn tiểu huỳnh kỳ này chỉ có hại chứ không có lợi. Người ngoài giang hồ, ai cũng có ý đoạt thất kỳ như công tử, nên giữ những ngọn tiểu kỳ này chỉ phiền lụy mà không có một ngày an lành.

Nàng mỉm cười nói tiếp:

- Báu vật của công tử thì công tử cứ giữ lấy.

Quân Đạt lưỡng lự. Chàng thở dài, rồi nói:

- Tại hạ làm phiền tiểu thư nhiều quá.

- Công tử lại khách sáo rồi. Công tử vừa mới tỉnh lại, cứ nghỉ ngơi ở đây ít hôm, khi nào khỏe rồi hãy tìm đến Bát Thiên Vương. Ngọc Lan kiêu từ.

Ngọc Lan vừa toan quay bước thì Quân Đạt cản lại.

Ngọc Lan nhìn chàng.

Quân Đạt nói:

- Tại hạ cảm thấy trong mình đã ổn rồi, giờ chỉ muốn đi mà thôi.

- Công tử vừa mới tỉnh lại chưa thật khỏe hẳn đâu.

- Tại hạ còn rất nhiều việc, không tiện ở lại.

Ngọc Lan sa sầm mặt hoa:

- Lúc này Ngọc Lan chỉ sợ công tử ra ngoài không tiện. Nếu như Ma Thần Cát Giã hay Phong Tinh Cổ Thi biết được hành tung của công tử, họ tìm đến thì sẽ gặp đại họa lớn cho công tử mà thôi.

Nàng mỉm cười:

- Công tử đừng ngại, cứ ở trong Đào Hoa Viên tĩnh dưỡng vài ngày rồi hãy đến Bát Thiên Vương. Trong thời gian đó, Ngọc Lan sẽ tìm tới tới Vũ Văn đại ca mà nhờ người giúp công tử.

Quân Đạt suy nghĩ một lúc. Trong thâm tâm, Quân Đạt vô cùng bối rối:

- Tại hạ chỉ sợ mình làm phiền hà đến tiểu thư.

Ngọc Lan khoát tay:

- Không sao đâu, công tử đừng ngại.

Vừa lúc Ngọc Lan toan bước trở ra thì có tiếng gõ cửa phòng.

Ngọc Lan lên tiếng hỏi:

- Mẫn Mẫn đó à?

- Tiểu thư.

- Mời vào trong này đi.

Mẫn Mẫn đẩy cửa bước vào. Nàng bước ngay đến Ngọc Lan, khẩn trương nói:

- Tiểu thư, lão gia đến Đào Hoa Viên.

Đôi mày vòng nguyệt của Ngọc Lan cau lại:

- Lão gia đến à?

Mẫn Mẫn gật đầu.

Ngọc Lan nhìn lại Quân Đạt:

- Công tử cứ tự nhiên nghỉ ngơi, Ngọc Lan phải đi tiếp thân phụ.

Mẫn Mẫn ghé miệng vào tai Ngọc Lan. Nàng lí nhí nói cốt chỉ cho một mình Ngọc Lan nghe.

Ngọc Lan càng nghe càng tỏ vẻ bất nhẫn vô cùng. Nghe xong mấy lời của Mẫn Mẫn, Ngọc Lan quay lại nói với Quân Đạt bằng một giọng rất từ tốn:

- Công tử cứ nằm nghỉ ngơi, khi lão gia đến thì đứng lên tiếng.

- Tại hạ có làm phiền tiểu thư không khi lão gia đến đây?

Ngọc Lan lắc đầu:

- Không sao đâu. Thân phụ của Ngọc Lan đường đường cũng là Gian đại hiệp ở đất Dương Châu này.

Ngọc Lan dứt lời thả tấm rèm xuống, rồi cùng với Mẫn Mẫn bước ra cửa. Ngồi sau tấm rèm, Quân Đạt bất giác lo lắng vô cùng. Chàng không phải lo lắng cho mình, mà lo cho Ngọc Lan thì đúng hơn. Bởi Quân Đạt sợ, nếu như vị đại hiệp thân phụ của Ngọc Lan phát hiện ra chàng thì chắc chắn sẽ quở phạt nàng, điều mà Quân Đạt không hề muốn nó xảy ra.

Từ ngoài cửa thư phòng bước vào một lão nhân, vóc người phương phi, trường y trắng nếp. Lão vừa bước vào vừa cất tiếng nói:

- Lan nhi.

Ngọc Lan và Mẫn Mẫn đồng loạt quỳ xuống xá lão.

Ngọc Lan nói:

- Gia gia đến Đào Hoa Viên, Lan nhi không biết không kịp ra nghênh đón.

Gian Thiên đỡ Ngọc Lan:

- Đứng lên đi... đứng lên đi.

- Tạ ơn gia gia.

Mẫn Mẫn vội vội vàng vàng mang chiếc đôn đến mời Gian Thiên:

- Lão gia ngồi xuống đây, để Mẫn Mẫn châm trà cho lão gia.

Gian Thiên khoát tay:

- Không cần. Có chuyện ta mới đến Đào Hoa Viên thôi.

Ngọc Lan hỏi:

- Gia gia, có chuyện gì à?

- Ấy da. Cha sợ có chuyện xảy ra ở Đào Hoa Viên nên mới tức tốc đến đây.

Ngọc Lan tròn mắt:

- Đã có chuyện gì xảy ra bên ngoài mà gia gia lại lo lắng cho Đào Hoa Viên?

Gian Thiên vuốt râu thở dài một tiếng:

- Mấy hôm nay cả thành Dương Châu đều xôn xao hấn lên bởi sự xuất hiện của một gã tiểu tử tên là Hàn Quân Đạt, chủ nhân ngọn tiểu hắc kỳ, y đến Dương Châu thành đã đập phá đôi lân đá Long Thiên Tự, đoạt tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Giã, làm loạn ở Lạc Hoa Viên, và nghe đâu Thiên Vân Trang tất cả gia nhân cũng bị giết sạch. Nên gia gia lo lắng cho Lan nhi.

Về mặt thanh tú của Ngọc Lan sa sầm lại:

- Gia gia, có chuyện đó sao? Thiên Vân Trang của Vũ Văn Tiểu Vĩ cũng bị Hàn Quân Đạt đến giết người à?

- Thiên hạ đoán vậy thôi.

- Lúc đó Tiểu Vĩ ở đâu?

- Nghe nói Vũ Văn Tiểu Vĩ không có ở nhà.

Ngọc Lan thở dài.

Gian Thiên nói tiếp:

- Tất cả quần hào đã kéo đến Tự Nghĩa đường để cùng với gia gia truy tìm gã sát nhân Hàn Quân Đạt. Nhưng mấy hôm nay lại không tìm ra tung tích của y.

- Quần hào không sợ Quân Đạt à, mà còn đi tìm?

- Hắn đã bị trúng độc công của lão ma Phong Tinh Cổ Thi nên nhất thời phải ẩn thân tìm phương cách giải độc, nên nhân cơ hội này mọi người mới tìm mọi cách truy ra tông tích của gã để tiêu trừ.

Ngọc Lan hỏi:

- Quần hào đã tìm ra tung tích của Quân Đạt chưa?

Gian Thiên lắc đầu:

- Tìm khắp thành Dương Châu nhưng không thấy tung tích gã đâu.

Gian Thiên thở dài một tiếng:

- Gia gia đã điều tất cả mọi cao thủ ở Dương Châu Thành tỏa ra khắp nơi nhưng vẫn không tìm ra tung tích của gã. Phải nói là mọi hang cùng ngõ hẻm trong thành Dương Châu đều không bỏ sót, thế mà vẫn không tìm ra gã sát nhân đó. Nơi duy nhất mà gia gia chưa tìm là Đào Hoa Viên của con.

Ngọc Lan nheo mày:

- Gia gia nghĩ Quân Đạt ở trong Đào Hoa Viên à?

- Ấy... có thể hắn trốn trong này.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Quân Đạt có thể trốn trong Đào Hoa Viên được sao? Nếu Quân Đạt ở trong Đào Hoa Viên thì Lan nhi đâu phải là con gái của Gian Thiên đại hiệp.

Gian Thiên bật cười giòn giã:

- Gia gia chỉ nghĩ vậy thôi. Nhưng con cũng phải cẩn trọng đối với hắn đó. Gia gia tính cho những thuộc hạ của Tự Nghĩa đường đến canh gác Đào Hoa Viên của con.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Không cần gia gia phải làm như vậy đâu. Lan nhi vốn không thích chuyện trong giang hồ, nên con không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ làm náo loạn chốn đào hoa yên tĩnh của con.

- Gia gia lo lắng cho con.

- Lan nhi tạ ơn gia gia, như vậy chẳng khác nào con đã chen vào chuyện thị phi ngoài giang hồ. Lan nhi nghĩ, gã Hàn Quân Đạt cũng không vào chốn này để làm gì.

- Tùy con vậy, nhưng con phải cẩn thận đó.

Ngọc Lan mỉm cười:

- Gia gia yên tâm đi. Dù sao Đào Hoa Viên cũng là nơi an nhàn của Gian Thiên đại hiệp. Ở Dương Châu này ai cũng biết mà.

Ngọc Lan vừa dứt lời thì từ ngoài Ma Thần Cát Giã bước vào. Lão đảo mắt nhìn qua tất cả mọi người đang có mặt trong thư phòng.

Lão trầm giọng nói:

- Ở thành Dương Châu thì bất cứ ai cũng biết Gian Thiên đại hiệp, nhưng Gian Thiên đại hiệp nhất định không thể không biết chủ nhân Phong Ma sơn Ma Thần Cát Giã.

Gian Thiên vừa thấy Ma Thần Cát Giã, mặc dù nghe những lời tự thị của lão ma chẳng thể lọt thính nhĩ nhưng vẫn đứng lên ôm quyền xá:

- Lão Ma Thần cũng đến Đào Hoa Viên, Gian Thiên không nghinh đón, mong lão Ma Thần miễn thứ.

Ma Thần Cát Giã khịt mũi, rồi nói với Gian Thiên:

- Gian đại hiệp đừng khách sáo, lão Ma Thần cũng như Gian đại hiệp đang truy tìm tên tiểu tử Hàn Quân Đạt mà thôi.

- Gian mỗ cũng đang có ý đi tìm gã để truy xét tội ác của y.

Ma Thần Cát Giã cười khẩy, rồi nói:

- Gian đại hiệp truy xét tội ác của Hàn Quân Đạt hay tìm gã để đoạt tiểu hắc kỳ và tiểu huỳnh kỳ?

Ngọc Lan nghe Ma Thần Cát Giã nói, không dần được sự phẫn nộ. Nàng nghiêm giọng khế nói với Ma Thần Cát Giã:

- Lão Ma Thần là người ngoài giang hồ thì việc gì cứ xử ngoài giang hồ, còn Đào Hoa Viên của Ngọc Lan không chấp nhận chuyện thị phi chốn giang hồ.

Ma Thần Cát Giã hừ nhạt một tiếng:

- Tiểu nữ nói hay lắm, nhưng lão phu sợ Đào Hoa Viên của nha đầu đang vướng vào chuyện thị phi đó.

- Lão Ma Thần nói vậy có ý gì?

- Nha đầu muốn biết ý của lão phu à?

- Lão nghi ngờ Đào Hoa Viên che giấu Hàn Quân Đạt?

Ma Thần Cát Giã nhún vai:

- Nha đầu nói rất đúng ý của lão phu đó. Tất cả mọi ngõ ngách trong Dương Châu thành đều bói tung cả lên nhưng chẳng thấy tung tích tên Hàn Quân Đạt đâu, ngoài trừ Đào Hoa Viên là chưa lục xét mà thôi. Nha đầu có biết vì sao Đào Hoa Viên được mọi người chừa ra không, bởi gia gia của nha đầu là Gian Thiên đại hiệp, chủ nhân Tụ Nghĩa đường nên mới chừa Đào Hoa Viên ra đấy.

Ma Thần Cát Giã cười khẩy rồi nói:

- Mọi người thì chừa Đào Hoa Viên ra nhưng lão phu thì không chừa đâu.

Ma Thần Cát Giã nhìn sang Gian Thiên:

- Lão Ma Thần làm như vậy, đối với Gian đại hiệp thì lão có công bằng không?

Gian Thiên vừa thẹn vừa giận, nhưng đối với Ma Thần Cát Giã, chủ nhân ngọn tiểu huỳnh kỳ thì Gian Thiên đâu dám làm gì. Thậm chí Gian Thiên phải nể mặt lão ma nữa là khác.

Gian Thiên từ tốn nói:

- Tất cả mọi góc ngách thành Dương Châu đều đã lục soát nhưng không tìm ra tung tích Hàn Quân Đạt, chỉ còn Đào Hoa Viên của gia nữ. Gian Thiên từ trước đến nay một lòng vì chính đạo võ lâm mới được mọi người cho là đại hiệp, nay đâu dám cho mình cái quyền trên thiên hạ. Nếu như lão Ma Thần nghi kỵ Hàn Quân Đạt có trong Đào Hoa Viên thì cứ lục soát. Chỉ mong lão Ma Thần cẩn thận vì đây là chốn an nhàn của Lan nhi mà Lan nhi thì không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ xảy ra trong Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Giã ngửa mặt cười sang sảng:

- Nói rất hay, Gian Thiên đáng mặt đại hiệp.

Ma Thần Cát Giã chấp tay sau lưng, quay lại Ngọc Lan:

- Nha đầu, ngươi đã nghe gia gia ngươi nói rồi chứ?

Ngọc Lan nghiêm mặt:

- Lão Ma Thần nghi Đào Hoa Viên là Tụ Nghĩa Đường à?

- Gì cũng được, miễn sao lão Ma Thần tìm ra tên tiểu tử Hàn Quân Đạt để đoạt lại báu vật của lão mà thôi.

Ngọc Lan nghiêm mặt lắc đầu:

- Nhưng Đào Hoa Viên của Ngọc Lan không chứa người ngoài giang hồ thì lão Ma Thần tiền bối tìm gì trong này?

Ma Thần Cát Già cau có nói:

- Nha đầu dám chắc Đào Hoa Viên của nha đầu không chứa gã chủ nhân tiểu hắc kỳ Hàn Quân Đạt chứ?

Ngọc Lan nhìn thẳng vào Ma Thần Cát Già:

- Đào Hoa Viên không chứa người ngoài giang hồ là không chứa. Do đó chuyện thị phi của các người, các người ra ngoài tự giải quyết, đừng làm náo loạn Đào Hoa Viên.

- Hừ! Nếu lão phu tìm ra tên Hàn Quân Đạt trốn trong này thì sao?

Ngồi ngay trên tràng kỷ, Quân Đạt nghe tất cả những lời đối thoại của Gian Thiên, Ma Thần Cát Già và Ngọc Lan nên càng lo lắng cho Ngọc Lan hơn. Chẳng tự trách mình đã mang phiền lụy đến cho nàng và tiếc mình không thể ra mặt được.

Càng nghĩ lòng dạ Quân Đạt càng rối như tơ vò.

Trong khi Quân Đạt suy nghĩ thì Ngọc Lan hỏi ngược lại Ma Thần Cát Già:

- Nếu như lão không tìm ra gã Hàn Quân Đạt thì xử trí với Ngọc Lan như thế nào?

Ma Thần Cát Già cau mày lưỡng lự.

Ngọc Lan ôn nhu nói tiếp:

- Trước nay Ngọc Lan nghe thiên hạ đồn đại, Ma Thần Cát Già chủ nhân Phong Ma sơn mặc dù mang danh đại ma đầu nhưng không bao giờ mất chữ tín. Không biết hôm nay lão Ma Thần sẽ giữ chữ tín như thế nào.

- Thế người muốn lão Ma Thần giữ chữ tín như thế nào?

- Được, nếu lão Ma Thần tiền bối đã nói vậy, Ngọc Lan và lão Ma Thần sẽ đánh cuộc với nhau.

Ma Thần Cát Già trầm mặt nghiêm nghị nói:

- Đánh cuộc như thế nào?

Ngọc Lan chấp tay sau lưng, bình thần dẫn tới một bộ nhìn thẳng vào mắt Ma Thần Cát Già:

- Nếu lão Ma Thần tìm được gã Hàn Quân Đạt trong hoa viên Đào Hoa Viên, Ngọc Lan sẽ dâng sinh mạng của mình cho lão muốn xử trí ra sao cũng được. Còn ngược lại...

Nàng im lặng khiến cho Ma Thần Cát Già căng thẳng buột miệng nói:

- Nếu như không tìm ra Hàn Quân Đạt, lão phải giao mạng của mình cho nha đầu chứ gì?

- Ngọc Lan không cần sinh mạng của lão Ma Thần.

- Thế thì lão đền lại cái gì.

Ngọc Lan mỉm cười nhìn sang Gian Thiên rồi quay lại Ma Thần Cát Già:

- Nếu như không tìm ra Hàn Quân Đạt trong Đào Hoa Viên, Ngọc Lan chỉ yêu cầu lão Ma Thần trước mặt quần hùng tuyên thệ mãi mãi là nô bộc cho lão nhân gia của Ngọc Lan.

Gian Thiên giật mình nạt Ngọc Lan:

- Lan nhi không được hồ đồ.

Ma Thần Cát Già bậm môi:

- Nha đầu, người... người... người coi thường lão Ma Thần này lắm hay sao mà bắt ta làm nô bộc cho gia gia người.

Ngọc Lan lắc đầu:

- Ngọc Lan đâu dám coi thường lão Ma Thần, chúng ta chỉ đánh cược thôi mà, vì lão Ma Thần khẳng định người trong giang hồ có mặt trong Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Già thở hắt ra rồi hừ nhạt nói:

- Lão Ma Thần thà chết chứ không chịu làm nô bộc cho lão ngụy đại hiệp này.

Gian Thiên thẹn đến đỏ mặt nhưng vẫn giữ mặt ôn nhu từ tốn nói:

- Lão Ma Thần đừng chấp nhứt lời nói của con gái Gian mỗ.

Ngọc Lan xen vào:

- Gia gia, đây là cuộc đánh cược giữa Lan nhi và lão Ma Thần để xem ai đúng ai sai mà thôi. Đánh cược tất có người thắng kẻ thua, Ngọc Lan hy vọng lão Ma Thần là kẻ thắng cược.

Ma Thần Cát Già nheo mày:

- Lão chỉ đoán trong lúc đường cùng Quân Đạt lên trốn vào trong Đào Hoa Viên thôi.

- Nếu gã trốn vào Đào Hoa Viên thì Ngọc Lan đã biết.

Ma Thần Cát Già gằn giọng:

- Nha đầu đoán chắc Quân Đạt không trốn trong này chứ?

- Từ trước đến nay, Ngọc Lan không muốn chuyện thị phi ngoài giang hồ liên can đến Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Giã nhìn soi mói Ngọc Lan:

- Được rồi, lão phu nhìn người một lần, nhưng một khi lão phát hiện ra Đào Hoa Viên của nhà đầu chứa chấp Hàn Quân Đạt thì đừng trách lão phu.

Ngọc Lan kính cẩn ôm quyền xá lão Ma Thần:

- Đa tạ tiền bối đã có lòng đối với Đào Hoa Viên.

Ma Thần Cát Giã hừ nhạt một tiếng rồi quay lưng.

Gian Thiên bật đứng lên:

- Lão huynh đã đến Đào Hoa Viên của Lan nhi thì Gian mạo nhận tiện thỉnh lão huynh đến Tự Nghĩa đường uống chung rượu nghĩa khí rồi cùng với anh hùng hảo hán tìm phương kế truy tìm tên tiểu tử Hàn Quân Đạt.

Ma Thần Cát Giã hừ nhạt một tiếng:

- Tự Nghĩa đường của người là nơi chính nghĩa, lão Ma Thần đâu dám đến, bởi ta đến sợ dơ chân mình mất. Ma Thần Cát Giã xăm xăm bước ra cửa không màng đến khuôn mặt thẹn đến đỏ gấc của Gian Thiên.

Gian Thiên thẹn quá biến thành giận, nhưng phải chờ cho Ma Thần Cát Giã khuất dạng mới rửa lấm nhấm:

- Lão cũng chỉ là hạng ma đầu đề tiện mà thôi.

Ngọc Lan nắm tay Gian Thiên nói:

- Gia gia đừng bận tâm làm gì đến những lời nói đó, người chính nhân quân tử ông trời sẽ biết mà.

Gian Thiên liếc ra ngoài hành lang rồi quay lại Ngọc Lan từ tốn nói:

- Phụ thân qua thăm con rồi về lại Tự Nghĩa đường để cùng với các vị bằng hữu lo truy sát kẻ sát nhân. Con ở lại đây cẩn thận.

- Gia gia yên tâm. Con tự lo liệu được, với lại Đào Hoa Viên không phải là nơi để cho người giang hồ lán nạn.

Gian Thiên gật đầu với nàng:

- Gia gia về đây.

- Lan nhi tiễn gia gia.

Gian Thiên khoát tay:

- Khỏi khỏi. Cha vào được ắt ra được.

Ngọc Lan quay qua Mẫn Mẫn:

- Mẫn Mẫn sẽ tiễn gia gia ra cửa.

Khi Gian Thiên và Mẫn Mẫn rời khỏi thư phòng, Ngọc Lan vội đóng cửa lại.

Nàng nhìn về phía tròng kỷ nói với Quân Đạt:

- Hàn công tử, tất cả mọi người đã đi cả rồi.

Quân Đạt vén rèm nhìn Ngọc Lan:

- Tiểu thư đã vì tại hạ nhiều quá.

Ngọc Lan nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Rất tiếc Ngọc Lan đã cứu công tử.

- Tiểu thư hối hận.

- Đúng, Ngọc Lan hối hận bởi đã cứu một gã sát nhân giết người không gớm tay.

Nàng bước lại đối mặt với Quân Đạt:

- Tại sao công tử lại tàn sát những người ở Thiên Vân Trang? Họ có thù oán gì với công tử?

Quân Đạt lắc đầu:

- Tại hạ không hề sát người của Thiên Vân Trang.

- Công tử không phải là thủ phạm sao cha của Ngọc Lan khẳng định là người. Phải chăng chính những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long mà công tử sẵn sàng nhúng tay vào máu?

- Tiểu thư đã hiểu lầm tại hạ. Sự thật tại hạ không hề giết bất cứ người nào của Thiên Vân Trang.

- Ngọc Lan hy vọng như vậy. Vậy còn việc phá hủy đôi thạch lân của Long Thiên Tự?

- Cũng không phải tại hạ.

Quân Đạt nheo mày:

- Đúng rồi, phá đôi thạch lân của Long Thiền Tự chính là Tri hòa thượng.

- Tri hòa thượng?

Nàng lắc đầu:

- Tri Ngộ Năng là người của Long Thiền Tự sao lại hủy đôi lân sư coi chùa, thật là khó tin.

- Đúng là khó tin nhưng đó là sự thật.

Chàng thuật lại mọi chuyện xảy ra ở Long Thiền Tự cho Ngọc Lan nghe.

Ngọc Lan thở dài:

- Cuối cùng mọi chuyện cũng đều vì những ngọn tiểu kỳ của Thất Kỳ Ngọc Long.

- Đúng, tất cả vì những ngọn tiểu kỳ đó và sứ mạng của tại hạ là phải hợp nhất thất kỳ.

- Hợp nhất thất kỳ để làm gì?

- Nó có liên quan đến thân phận của tại hạ.

Quân Đạt nhìn ra ngoài cửa:

- Tại hạ nghĩ có lẽ mình phải rời khỏi đây.

Đôi chân mày vòng nguyệt của Ngọc Lan khẽ cau lại.

Quân Đạt nhìn nàng nói:

- Tại hạ phải đi thôi để tiểu thư tránh được những điều phiền lụy trên giang hồ.

Ngọc Lan nhìn chàng:

- Công tử cứ đi, Ngọc Lan không ép người ở lại.

Quân Đạt thở dài:

- Cái ơn tri ngộ cứu mạng hôm nay, Quân Đạt sẽ ghi tạc và sẽ có ngày báo đáp.

- Công tử đừng nghĩ đến được không? Nếu công tử nghĩ đến Ngọc Lan thì hãy minh chứng công tử không phải là kẻ thủ ác ở Thiên Vân Trang.

- Được, tại hạ sẽ truy cứu vụ thảm sát này.

- Thế là đủ lắm rồi.

Ngọc Lan bước lại bàn trang điểm. Nàng nhìn vào chiếc gương, ôn nhu nói:

- Ngọc Lan không tiện tiến công tử, công tử bảo trọng. Tất cả những cao thủ trong thành Dương Châu đang truy lùng công tử.

- Tại hạ biết.

Hàn Quân Đạt thở dài rồi thả bước ra cửa. Chàng dừng bước ngay ngưỡng cửa, quay lại nhìn Ngọc Lan nhưng chỉ nhận được sự đứng đưng của nàng.

- Tiểu thư bảo trọng!

- Công tử yên tâm, Ngọc Lan tự lo được cho bản thân mình.

Nàng quay lại đối mặt với Quân Đạt:

- Ra khỏi thành Dương Châu, Hàn công tử cứ theo hướng Tây mà đi. Khu vườn thuộc được của Bát Thiên Vương nằm cách Dương Châu thành khoảng năm mươi dặm.

Ngọc Lan rút cành trầm trao cho Quân Đạt:

- Gặp Bát Thiên Vương, cành trầm này có thể giúp cho công tử.

Quân Đạt nhìn Ngọc Lan:

- Đến bao giờ tại hạ mới gặp lại tiểu thư?

- Có duyên thì chúng ta sẽ gặp.

- o O o -